

ÜMMET-İ MUHAMMED HELA OLMAYACAK!*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn... Seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî ecmaîn ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'd! Fa'lemû eyyühe'l-ihvân! Feinne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasili ile'n- nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

لَنْ تَهْلِكَ الْأُمَّةُ وَإِنْ كَانَتْ ضَالَّةً مُضِلَّةً إِذَا كَانَتْ
الْأُئِمَّةُ هَادِيَةً مَهْدِيَّةً وَلَنْ تَهْلِكَ الْأُمَّةُ إِذَا كَانَتْ
ضَالَّةً مُسِيئَةً إِذَا كَانَتْ الْأُمَّةُ هَادِيَةً مَهْدِيَّةً

(خط. عن ابن عمر)

---

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

RE. 354/6 (*Len tehlike'l-ümmeü ve in kânet dâlleten mudilleten, izâ kâneti'l-eimmetü hâ-diyeten mehdiyyeten; ve len tehlike'l-ümmeü izâ kânet[i'l-eimmetü] dâlleten musîeten, izâ kâneti'l-ümmeü hâ-diyeten mehdiyyeten.*) *Sa-daka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.*

Çok aziz ve muhterem müslüman kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi cümlelerin üzerine olsun...

Peygamber Efendimiz'in hadis-i şeriflerini; hocamız Ahmed Ziyâüddîn-i Gümüşhânevî Hazretleri'nin te'lif eylemiş olduğu

Râmûzu'l-Ehâdis isimli hadis kitabından okumaya devam edeceğiz.

Bu hadis-i şeriflerin okunmasına ve izahına geçmeden önce evvelen ve hâssaten efendimiz, peygamberimiz Muhammed-i Mustafâ Hazretleri'nin ruh-u pâki için ve onun cümle âl, ashâb ve etbânın ruhları için; sâdât ve meşâyih-i turûku aliyemizin ruhları için; sair enbiyâ ve mürselîn ve cümle evliyâullahın ve Allah'a yakın kulların ruhları için;

Eserin müellifi, hocamızın hocası Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddin Efendi Hazretlerinin ruhu için; eserin içind eki hadis-i şeriflerin bize kadar ulaşmasında emek sarf etmiş olan râvîlerin ve âlimlerin ruhları için;

Ve bu hadis-i şerifleri Peygamber Efendimiz'e muhabbetinden, ilme râğbetlerinden dolayı dinlemek üzere şu meclise gelmiş olan siz kardeşlerimizin de ahirete irtihal ve intikâl

eylemiş olan cümle yakınlarının ruhları için bir Fatiha üç İhlâs-ı Şerif okuyup dersimize öylece başlayalım:

.....

a. Ümmet-i Muhammed'in Helâk Olmayacağı

Peygamber Efendimiz'in başlangıçta metnini okuduğum hadis-i şerifini geçen hafta da bir kere okumuştum. Fakat bu hafta şerhine de baktığım için, orada bir kelime atlanmış, o atlanmış kelimeyi şerhte gördüm sonradan; onun için bir kere daha okuyalım da, herhangi bir hadis-i şerifte eksiklik olmasın, mânâda bir aksama olmasın... Çünkü Rasûlüllah'ın hadis-i şerifidir, çok önemli...

Peygamber SAS, ibn-i Ömer RA'ın bize rivayet eylediğine gö rebir seferinde, bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlar:¹

لَنْ تَهْلِكَ الْأُمَّةُ وَإِنْ كَانَتْ ضَالَّةً مُضِلَّةً إِذَا كَانَتْ
الْأُمَّةُ هَادِيَةً مَهْدِيَّةً وَلَنْ تَهْلِكَ الْأُمَّةُ إِذَا كَانَتْ
ضَالَّةً مُسِيئَةً إِذَا كَانَتْ الْأُمَّةُ هَادِيَةً مَهْدِيَّةً

(خط. عن ابن عمر)

---

¹ Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.IX, s.459, no:5089; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.V I, s.49, no:14715; *Câmiu'l-Ehâdis*, c.XV III, s.62, no:18845.

RE. 354/6 (*Len tehlike'l-ümmetü*) “Ümmet helâk olmayacak!” Hangi ümmet? Peygamber Efendimiz’in ümmet-i icâbeti...

Mâlûm bütün insanlar Peygamber Efendimiz’e muhataptır.

Onun gelmesinden, peygamberliğinden, bi’setinden itibaren; hepsi onun ümmetidir. Ama sözünü tutup, imana gelmiş olanlar *ümmet-i icâbet*’tir. Ötekiler de muhtemeldir, ola ki ümmetinden olalar, imkân dairesindedir onların da ümmet olmak, onlara da *ümmet-i da’vet* derler.

“Bu ümmet helâk olmayacak!” derken kastedilen, murad olan *ümmet-i icâbet*, yâni müslüman olan kimselerdir. Peygamber Efendimiz’in peygamberliğini kabul edip, imana gelip, bu ana kadar gelmiş geçmiş kimselerdir. Peygamber Efendimiz zamanını söylemiyor, ileriye ait bir zamanı söylüyor, *istikbâl sîgası*yla söylüyor:

“Ümmet helâk olmayacak!” Nasıl helâk olmayacak, nasıl olursa? (*Ve in kâne dâlleten mudilleten*) “Eğer ümmet *dâl* de olsa yâni sapık da olsa *mudilleten*, saptırıcı da olsa...” Sapık olmakla yetmiyor da başkalarını da saptırma gayreti içinde, çalışması içinde oluyor. “Ümmet, sapık da olsa, saptırıcı bir faaliyet içinde de olsa yine helâk olmayacak!” Ne zaman? (*İzâ kâneti'l-eimmetü hâdiyyeten mehdiyyeten*) “Başındaki imamlar” İmam ne demek? Cemaatin reisleri, önderleri, başkanları... Bölge bölge, me mleket memleket ya... “Müslümanların gruplarının

başkanları, idarecileri, hâdî oldukları müddetçe, doğru yola sevk edici oldukları müddetçe... (*Mehdiyyeten*) Allah tarafından kendilerine hidayet ihsan edilmiş, bir nur verilmiş de hak yol üzere tutunmuş oldukları müddetçe; ümmet helâk olmayacak.”

İstediği kadar sapık, saptırıcı faaliyet içinde olsun, başındakiler iyi olunca, ümmeti hak yola sevk edici oldukça ve kendileri de haktan hidâyet üzere, *tevfîk-i ilâhi* kendilerine *refîk* olma durumunda bulunduğu müddetçe; yâni imamlar iyi olduğu müddetçe ümmet helâk olmayacak; ne kadar sapık da, saptırıcı da olsalar; bir...

Hadis-i şerifin ikinci kısmında, o atlanmış kısmı şerhte gördüm de onun için tekrar okuyorum dedim ya:

(*Ve len tehlike'l-ümmetü*) “Ümmet yine helâk olmayacak, (*izâ kâneti'l-eimmetü dâlleten musîeten*) imamlar sapık olsa, baştaki adamlar sapık olsa ve saptırıcı da olsa, başkalarını da saptırmak için, dalâlete düşürmek için faaliyet içinde de olsalar, yine ümmet helâk olmayacak...” Ne zaman? (*İzâ kâneti'l-ümmetü hâdiyeten mehdiyyeten*) “Ümmet hak yolda olduğu müddetçe, doğru yolu gösterdiği müddetçe ve Allah’ın hidayeti, *tevfîki* onlara *refîk* olduğu müddetçe...”

Şimdi iki taraflı cümle... Birinci ihtimale göre, Peygamber Efendimiz diyor ki: “Ümmetin hepsi sapık olsa, şaşırmış olsa; başlarındaki doğru yolda oldu mu helâk olmayacaklar!” Yâni iş

sonunda düzelecek demek. Veya “Baştakilerin hepsi sapık olsa, imamlar, önderler sapık olsa; ama ümmet sağlam olsa, hak yolda olsa, hidayet üzere olsa, o zaman yine ümmet helâk olmayacak.” Yâni, iş sonunda düzelir demek...

Bakın, ne müjdeli bir hadis-i şerif! Yâni, ümmet iyi oldu mu, baştakiler kötü de olsa, sonunda düzeltir demek. Ümmet sonund a onları adam eder demek. Veyahut baştakiler iyi olsa, ümmet ne kadar sapık olursa olsun, onları düzeltir demek, sonunda adam eder demek. İki taraftan birisi iyi oldu mu, öbür taraf da neticede kurtuluyor.

Biz neyiz? Biz ümmetiz şimdi, imam değiliz, önder, başkan değiliz. Demek ki işin bir tarafı bize ait... Biz hak yolda olursak, hidayet üzere olursak, takva ehli olursak, mü'min olursak, imanımız kalbimize girmiş de gönlümüzü pırl pırl aydınlatmış ise, hak yoldaysak; korkma! Düzelecek iş, hiç korkma, telaş etme, endişelenme, sıkılma... Sonunda öbür taraf hallolacak.

“—Ümmetin hepsi sapıtmış! Allah Allah, bu halka ne oluyor böyle yâhu! *Subhànallâh*, cümlesi helâke doğru gidiyor, hiç Allah'tan korkmaz mı bunlar, bu ne biçim iş?”

Ama başlarında Allah'tan korkan, iyi bir adam var. Allah'ın kendisine tevîkîni refîk ettiği, hidayet üzere olan bir insan var... O zaman korkma, gene düzelecek iş... O halde de düzelecek.

Şimdi tabii, çok söz söylenebilir burada da, neticede teselli geliyor insana... Bir ders çıkıyor ki: Adam olalım biz. Biz adam olursak, düzelecek işler demek.

Bir de imamlık mânâsı üzerinde düşünecek olursak; geçenlerde bir vesileyle burada şerhte okudum, geçti çünkü. İmam kimdir? Hükümdar mıdır yâni? Komutan mıdır? Onu incelemişti Gümüşhâneli Rh.A kitabının şerhinde de diyordu ki:

“—İmamlar hakikatte alimlerdir. Hakîkî imamlar, hakîkî

önderler alimlerdir. Çünkü, ilimle bulunuyor her şey... Yolun eğrisi, doğrusu, yanlışı, sağlamı ilimle anlaşılıyor.

Alimlerin sözleri lâ'l ü mercan, incidir;

Câhillerin sözleri dâimâ can incidir.

Yâni âlim oldu mu insan, sonunda çaresini bulur, düzelir iş.

Hakikatte âlimler idare ediyor.

Hükümdarları da onlar idare ederler. Dün akşam bize Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî ile ilgili bir şey gösterdiler. Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî'nin babası Belh'ten kalkmış geliyor Konya'ya... Konya'nın sultanı Alâaddîn-i Keykubad, bir misafir geliyor diye surların dışında bekliyor; istikbale, karşılamaya çıkmış. Elini öpmeye gidiyor yanına da, elindeki asasını uzatıyor, elini vermiyor hükümdara. Asasını öpüyor o da... Ondan sonra atının yularından tutuyor, çekip içeriye öyle getiriyor. Yaya kendisi, ötekisini ata bindirmiş, atının önünden tutup, çekip getiriyor.

Ne büyük hükümdarmış ki, ilmin kıymetini takdir ediyor, ilmin ne kadar önemli olduğunu biliyor. Bir de diyor ki orada:

“—Efendim, tacımı, tahtımı size bırakıyorum; buyurun şehri siz idare edin!”

“—Yok! Sana tacın, tahtın mübarek olsun; bana şu medrese köşesi yeter!” diye kenara çekiliyor, dünyaya rağbet etmiyor. “Bizim dünyayla işimiz, alâkamız yok ki; biz dünyayı çoktan boşamışız, terk etmişiz. Bizim işimiz ahiretle.” diyor, aldırıyor; o teklifi kabul etmiyor.

Bizim Osmanlılar zamanında da, meselâ Azîz Mahmud-u Hüdâyî, duasını almış Üftâde Hazretleri'nin, yâni şeyhinin.

“—Evlâdım, hadi bakalım, vazife İstanbul'da, kalk git oraya!” Çok hayır duasını almış, iyi dervişlik yapmış demek ki,

“—Umarım ki, sultanlar senin atının yularından tutar da, önünce yürür; senin atını yeder, yâni götürür.” diyor.

Kalkmış gelmiş buraya (İstanbul'a), başlamış ilimle, irfanla Üsküdar'da halkı irşad etmeye...

Bir gün Azîz Mahmud-u Hüdâyî Hazretleri Üsküdar'da çarşıda dolaşırken, sultan II. Ahmed de oradan atıyla, alayıyla geçiyormuş. Şeyh efendiyi görüyor kalabalıktan, hemen hürme tle atından atlıyor aşağıya, derhal geliyor:

“—Şeyhim, efendim!” diyor, elini öpüyor Azîz Mahmud-u Hüdâyî'nin... Osmanlı sultanı koca Sultan Ahmed... Elini öpüyor, üzengi tutuveriyor:

“—Efendim, ille atıma bineceksiniz; yayan gitmenize kat'iyen razı olmam!” diyor.

Padişah atın üzengisini tutuveriyor, şeyh efendiyi atına bindiriyor. Kendisi hürmeten ata binmiyor, yanında yürüyor.

“—Evlâdım!” diyor Azîz Mahmud-u Hüdâyî, “Bize bu yakışmaz, atın sana mübarek olsun, ben atına binmezdim; ama şeyhimin dileği yerine gelecek, çare yok!” diyor.

Öyle demişti ya Bursa’da... Biniyor padişahın atına, padişah da yularından çekip götürüyor.

Şimdi o zaman ne oluyor? Demek ki, imamlar doğru yolda oldu mu, cemaatleri de düzeltir demek. Cemaatler adam oldu mu, imamı da düzeltir demek.

Onun da hikâyesi eski kitaplara geçmiştir: San’alî bir şeyh varmış, Yemen’in San’a şehrinde. *Şeyh-i San’ân* hikâyesi derler. Kitaplarda böyle yazar. Bir gönül macerasından dolayı, bir Rum kızına gönlünü kaptırdığı için aklı başından gidiyor, ölçülü düşünemez olmuş da talib olmuş. Kız da demiş ki:

“—Olmaz kat’iyyen! Dinini değiştir, gel; o zaman sana varırım.”

Bu da değiştirmiş. Değiştirmez ya, kıssa... Biz de kıssayı size anlatıyoruz, hani olmuşsa böyle. Neyse...

Fakat, eski talebeleri gelip gelip yalvarırlarmış:

“—Etme, eyleme efendim!” diye, yalvarır yakarır yanına ziyaretine gelirlermiş. O onları reddedermiş, huzurundan tard edermiş, kovarmış. Onlar gene gelirlermiş, yalvarırlarmış, bekleşirlermiş. Bırakmamışlar.

Neden? İmâm Gazalî Rh.A diyor ki:

“Allah yolunda kardeşlik teessüs etti mi, bir daha bozulmaz!” “—Sen benim kardeşim misin?”

“—Kardeşimim.”

“—Ben de senin kardeşimim!”

Bitti... Bu ahirete kadar devam eder.

“—Sen bana elli lira borç vermedin, darıldım, küstüm...”

“—Sen benim bahçemin duvarına şöyle yaptın; darıldım, küstüm...”

“—Sen bana şöyle ettin, darıldım, küstüm...”
Yok öyle şey!

“—Sen benimle niye arkadaş oldun? Niye kardeş oldun sen benimle? Allah yolunda olmadın mı, dünyevi menfaat için mi oldun?”

“—Hayır, Allah yolunda kardeş oldum!”

O zaman bu devam eder, bir daha kesilmez.

“Eğer kardeş yanlış yola sapmışsa...” diyor İmâm Gazalî;

“—Günah işlemeye başladı kardeş, terk mi edeyim?”

Hayır, o zaman da terk edemezsin! Kardeşinin sana ihtiyacı var o anda. Çünkü günaha sapmış, ahireti mahvolacak. Sen onun cehenneme düşmesine nasıl razı olursun? Git bakalım, kurtarmak için uğraş, didin, çabala, yalvar, yakar; mani ol, tut elinden, cehenneme gitmekten onu alıkoy. Kardeşliğin icabı bu... Yoksa, o sapıtıp gidecek, bak cehenneme düşecek.

İşte, “Sapıtısa da kardeşliği bozmak gerekmez.” diye, o adama gelmişler, gitmişler.

O Rum kızı demiş ki:

“—Yâhu bunlar kim?”

“—Bunlar benim eski arkadaşlarım, ihvanım. Beni bir türlü bırakmıyorlar. Kovuyorum bırakmıyorlar, ağır söylüyorum bırakmıyorlar. Ne yapsam ayrılmıyorlar...”

“—Allah Allah, bu nasıl iştir? Bu nasıl muhabbettir? Bu nasıl bağlılıktır?” demiş, incelemiş, araştırmış; sonunda o da kelime -i şehâdet getirmiş, müslüman olmuş da... Sonra doğru yola tekrar gelmişler diye kitaplar yazar.

Demek ki, cemaat iyi olursa, baştakini de ıslah ediyor. Artık bunlardan nice dersler çıkar. Bu hadis-i şerif geçen hafta geçmişti de, içinde bir cümle burada yazılmadığı için; arkadaşlarımız deftere not alıyorlar, yazıyorlar; yanlış bir şey kağıda geçmiş olmasın diye, bir kere daha okuduk.

Şimdi gelelim bu haftanın derslerine:

b. İçkinin Mânevî Zararı

Bu hadis-i şerif de, Allah’ın insana ne zaman yardım ettiği, ne zaman yardımı kestığı hakkında bir hadis-i şeriftir. Onun için iyice dinleyelim! Buyuruyor ki Peygamber SAS Efendimiz Hazretleri:²

² Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.XIX, s.14, no:21; Katâde ibn-i Ayyâş RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.V, s.517, no:13165; *Câmiu’l-Ehâdîs*, c.XV III, s.66, no:18862.

لَنْ يَزَالَ الْعَبْدُ فِي فُشْحَةٍ مِنْ دِينِهِ مَا لَمْ يَشْرَبِ
الْخَمْرَ فَإِذَا شَرِبَهَا خَرَقَ اللَّهُ عَنْهُ سِتْرَهُ وَكَانَ
الشَّيْطَانُ وَلِيَّهُ وَسَمِعَهُ وَبَصَرَهُ وَرِجْلَهُ لَيْسُوقَهُ
إِلَى كُلِّ شَرٍّ وَيَصْرِفَهُ عَنْ كُلِّ خَيْرٍ

(طب. عن قتادة)

RE. 354/9 (*Len yezâle'l-abdü fî füşhatin min dînihî, mâ lem yeşrebi'l-hamra; feizâ şeribehâ haraka'llàhu anhu setrehû, ve kâne'ş-şeytânü veliyyehû; ve sem'ahû, ve basarahû, ve riclehû, li- yesûkahû ilâ külli şerrin; ve yasrifehû an külli hayr.*)

(*Len yezâle'l-abdü fî füşhatin min dînihî*) “Kul daima dininde bir rahatlık içinde olacak; bir müsamaha içinde, Allah’ın bir lütfuna mazhariyet içinde bulunacak. Dinî bakımdan devamlı bir lütuf içinde, genişlik, hoşluk halinde olacak kul. Devam edecek bu hal.” Ne zaman? (*Mâ lem yeşrebi'l-hamr*) “İçki içmediği müddetçe... (*Feizâ şeribehâ*) Eğer içkiyi içerse, Allah-u Teâlâ Hazretleri ondan perdesini yırtar.”

Perdesini yırtar demek, yâni onu koruyucu duvar, örtü, zırh parçalanır; koruyucu kalmaz demek yâni. Perdesini yırtardan murat bu... Onun artık hıfz u himâyesi kalmaz.

(*Ve kâne'ş-şeytânü veliyyehû*) “Onun has dostu, ahababı şeytan olur. Şeytan o içki içenin has dostu, ahababı olur. (*Ve sem'ahû, ve basarahû*) Kulağı olur ve gözü olur; (*ve riclehû*) ayağı olur.

İçki içti mi, şeytan insanın gözü olur, kulağı olur, ayağı olur. Yâni, şeytanî görüşle bakar, şeytanî duyuşla duyar, şeytanî yerlere yürür, ayakları daima şerre doğru yönelir, gider.”

Neden böyle olur? (*Li-yesûkahû ilâ külli şerrin*)
“Her çeşit şerre onu sevk etmek için.”

Boşuna yapmıyor şeytan o kılavuzluğu, onun ayağı, gözü, kulağı boşuna olmuyor; her şerre onu sevk etmek için yapıyor bunu. (*Ve yasrifehu an külli hayrin*) “Onu her türlü hayırdan uzak düşürmek, ayırmak için yapar.”

Demek ki, bu hadis-i şeriften anlaşılıyor ki, içki bir garip, acayip afet ve günahdır ki, insan onu içtiği zaman Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin manevi himayesi kalkıyor kulun üzerinden... Ondan sonra da şeytan onun dostu oluyor; her türlü şerre hazır hale geliyor, her türlü hayırdan uzak duruma düşüyor.

Eski devirde bir âbiddin bahsederler. Dağ başında ibadet edermiş, her türlü ibadeti yaparmış. Şeytan onu kandıramazmış, uğraşır, didinirmiş, hak yoldan, Allah'a ibadetten döndürememiş. Bir keresinde kandırmış, içki içirmiş. İçki içirince evvelce aklı başındayken düşüremediği her türlü hayatı yaptırmış. Zina ettirtmiş, şunu yaptırtmış, bunu yaptırtmış, adam öldürtmüş de; akıbeti çok fena olmuş.

Onun için, Peygamber SAS Hazretleri bir hadis-i şerifinde buyurmuştur ki:³

الْخَمْرُ أُمُّ الْخَبَائِثِ

(طس. عن ابن عمرو)

(*El-hamru ümmü'l-habâis*) “İçki, bütün kötülüklerin anasıdır.” *Ümmü'l-habâis*, bütün habis şeylerin, kötü vasıfların, sıfatların, fiillerin anasıdır; yâni kuluçka gibidir. Bütün kötülükler onun arkasından olur. İçkiyi içer, karşı tarafa vurur, devirir, öldürür. İçkiyi içer, trafik kazası yapar. İçkiyi içer, evde hanımı döver. İçkiyi içmek için, parayı zaten meyhaneciye kaptırır, harcar. Evde bet-bereket kalmaz. Her türlü kötülük öyle olur.

“—Hocam şimdi, müslüman mahallesinde salyangoz satılır mı? Biz bu cami ehline, ne diye sen bu içkiyi anlatıp duruyorsun? Biliyoruz ki haram, içmeyiz.”

Haa, şurada -Allah'ın hikmeti- kitabımın arasına bir gazete parçası girmiş. Tam da bu güne girmiş, ben koymadım. Tam da girmiş. Diyor ki gazete parçasında:

“—Su gibi kullanılan biradan karaciğer hastalığı artıyor.”

---

³ Dâra Kutnî, *Sünen*, c.IV, s.247, no:1, 4; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.IV, s.81, no:3667; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.I, s.68, no:57; Abdullah ibn-i Amr ibnü'l-As RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.V, s.523, no:13183, 13246; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.205, no:1225; *Câmiu'l-Ehâdîs*, c.XII, s.417, no:12215.

Bira içki mi, değil mi? Meşrubat mı, gazoz cinsinden bir şey mi, yoksa müskirât mı, sarhoşluk verecek bir şey mi?

Geçen gün yine gazete yazıyor -kesmek âdetim olsaydı o gazeteyi de kesmem lazımdı- iki şişe bira içmiş, kardeşini öldürmüştü. Karşıma çıkıp çıkıp da söylenip duruyorsun:

“—Bira içki sayılmaz! Ne olurmuş büfelerde satılsa?” diye... Bak gördün mü, o kardeşin kanında senin de payın var şimdi.

“—Biradan ne olurmuş, yüzde dört alkol var.” İsterse yüzde yarım olsun; sarhoş ediyor mu, sen ona bak!

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

⁴ Müslim, *Sahîh*, c.III, s.1587, no:2003; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.352, no:3679; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.290, no:1861; Neseî, *Sünen*, c.V III, s.297, no:5585; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.16, no:4645; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XII, s.188, no:5366; İmam Şâfiî, *Müsned*, c.I, s.284, no:1362; Dâra Kutnî, *Sünen*, V, s.248, no:11-17; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.260, no:1916; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XII, s.294, no:13157; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.IV, s.195, no:3954; Taberânî, *Mu'cemü's-Sağîr*, c.I, s.329, no:546; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.IX, s.470, no:5621; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.V III, s.288, no:17118; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.212, no:5095; Tahâvî, *Şerhü'l-Maânî*, c.IV, s.215, no:5957; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.II, s.38, no:876; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *Zemmü'l-Müskir*, c.I, s.57, no:14; Ahmed ibn-i Hanbel, *el-Eşribe*, c.I, s.6, no:7; İbn-i Esîr, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.654; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.XV III, s.427, no:3569; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.IV, s.5, no:1584; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.V II, s.211, no:2111; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXV II, s.5; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XV III, s.352, no:898; Kays ibn-i Sa'd ibn-i Ubâde Rh.A'ten.

İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LV, s.128; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Mecmaü'z-Zevâid, c.V, s.83, no:8106; *Kenzü'l-Ummâl*, c.V, s.555, no:13277; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.987, no:1992.

كُلُّ مُسْكِرٍ خَمْرٌ وَكُلُّ مُسْكِرٍ حَرَامٌ

(م. حم. عن ابن عمر؛ طب. عن قيس بن سعد؛ كر. عن أنس)

(*Küllü müskirün hamrun*) “Her sarhoşluk veren şey içkidir, (*ve küllü müskirün harâmün*) ve sarhoşluk veren şeylerin hepsi haramdır.”

“—Efendim gazoz gibi...”

Yahu senin sözüne göre gazoz gibi, neticesine bak bakalım sen. Bak karaciğer hastalığı artıyor diyor. Sonra halkın alkolik olmasına yol açıyor diyor. Çanak tutuyor, başlangıç, av malzemesi, şeytanı yemi... Senin önüne bira şişesini sallıyor, “Be n bunu gazoz gibi içerim, bir de şişmanlarım!” diyorsun Almanların göbeklileri gibi, bira-dan göbeklenmişleri gibi; ondan sonra ona alıştın mı, öbür tarafa doğru gidiyor. Zaten Allah himayesini kaldırıyor. Bak bu hadis-i şerifte okuduk, himayesi kalkıyor.

Peygamber Efendimiz ne büyük peygamber ki *el-hamdü lillâh* onun ümmeti olmuşuz, taa on dört asır evvel bize demiş ki:⁵

سَتَشْرَبُ أُمَّتِي مِنْ بَعْدِي الْخَمْرَ يُسَمُّونَهَا بِغَيْرِ

اسْمِهَا

(كر. عن كيسان)

⁵ İbn-i Hacer, *el-İsâbe*, c.V I, s.412, no:8670; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.X, s.136; Keysan RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.V, s.520, no:13175; *Câmiu’l-Ehâdîs*, c.XIII, s.248, no:13038; RE. 297/8.

(*Seteşrabû ümmetî min ba'dî el-hamra*)
“Benden sonra, kıyamet gününe doğru, benim
ümmetim içkiyi içecekler; (*yüsemmmûnehâ bi-
gayri'smehâ*) hem de isminden gayri isimler
taka taka içecekler.” Başka isim takacaklar.

Bizim köyün bir lafı vardır. Diyor ki bizim
köylüler:

“—Kedi enciğini yiyeceği zaman fareye
benzetir.”

Yiyecek ya; karnı aç, yavrusunu yiyecek. Fareye
benzetir, öyle yutar.

Bu ümmet de ahir zamanda, bozulduğu zaman
içkiyi içecek. Ama nasıl içecek? Başka ad
takacak. Meselâ: Bira...

Bu birayı sokarken memlekete, dediler ki:

“—Efendim, alkolsüz bira imal edilmiş!”

“—Aaa, ne mübarek, ne mutlu, ne iyi şey; bak
alkolsüzü de varmış.” dediler.

Ödümüz patladı bizim, “Eyvah!” dedik o
zamandan; “Alkolsüz bira ne demek? Alkolsüz
biraya alıştıırır, alkollü biraya geçirir.” Komşu
ya ikisi, bira ikisi de... “Alkolsüzden dolaştırır,
alkollünün içine. Alkollünün içinden, alkolikliğin
içine götürür insanı.” dedik. Maalesef, dediğimiz
gibi de oldu. Bak, burada gazetenin başından
sonuna kadar okusam, profesör bilmem kim,
general bilmem ki, tabip paşalardan bilmem
kim; şöyle demiş, böyle demiş... En sonunda da
demiş ki, benim gibi sakalı yok tabi adamın:

“—En azından reklamların azaltılmasının faydalı olacağı kanısındayım. Hiç olmazsa reklamı edilmesin zararlı şeyin!” demiş.

Peygamber Efendimiz işte böyle diyor. Şimdi buradan şu anlaşılıyor ki; aman ha, ben çok görüyorum. Arabamı tamir ettirmek için sanayi çarşısına falan gittiğim oluyor. Bakıyorum çıraklar mıraklar bir sandviç alıyor yanına, bir de bira alıyor. Bir sandviç ısıyor, bir bira çekiyor. Öğle tatilinde... Yâni portakal suyu içer gibi, meyva suyu içer gibi onu içiyor. Ondan sonra da uğraş uğraş; halk yola gelmiyor.

Neden? Allah bereketini alıyor insanın üzerinden. Şeytan onun gözü oluyor, sana baktığı zaman şeytanın bakışıyla bakıyor. Seni dinlediği zaman, şeytanın kulağı ile dinliyor. Şeytanın kulağına girer mi? Yürüdüğü zaman, şeytanın ayağı ile yürüyor. Bak, hadis-i şerifte bildiriliyor.

Kaide çok umumi bizim dinimizde... Peygamber Efendimiz asırlar önce bizim halimizi bilmiş de Allah'ın bildirmesiyle, sonra da bize söylemiş:

“—Her sarhoşluk veren şey içkidir.”

“—Hocam bir de elinin şurasına koyuyorlar da, kokluyorlar. Hiç içilmiyor, ağzına damla girmiyor, burnundan kokluyor; o da içki mi?”

Sarhoşluk veriyor mu, vermiyor mu? Veriyor. Akıl gidip de hayaller başlıyor mu? Başlıyor. O zaman o da içkidir. Her sarhoşluk veren şey içkidir ve hepsi de haramdır. Mühim olan aklın himayesidir.

İslâm'ın beş büyük temeli var. Temellerden birisi:

İslâm'ın beş büyük hedefi vardır, İslâm dininin ana hedefleri, büyük hedefleri beş tanedir: Bir tanesi aklı korumaktır. İslam aklı korumayı gaye edinmiş, gayret ediyor. İslâm aklın bekçisidir; içkiyle bir an bile zâil olmasına razı olmuyor.

“—Sen de akılcıyım diye geçiniyorsun! Edebiyat fakültesinde felsefe okudun, felsefeciyim diyorsun. Akılcıyım, ben her şeyi aklımla, mantığımla ölçerim diyorsun. Nerede kaldı senin akılcılığın? Bak ben dinciyim, ben gericiyim, ben müslümanım; ama bak, ne kadar akılcıyım ben, aklı nasıl koruyorum. Sen niye aklı zail eden şeyi bu kadar müdafaa ediyorsun?” dememiz lâzım! Yâni, hakkı söylememiz lâzım!

“—Bak bu adamın aklı gitmemiş mi? Bu hapse onun için düşmemiş mi? Pekiyi senin akılcılığın nerede kaldı, felsefenin faydası ne? Felsefe laklakiyat mıdır, laf üretmek midir; aklı korusana... Ben koruyorum, ben korurken gelip bana destek olsana... Niye tepeden bakıyorsun bana?”

Hedeflerden birisi aklı korumaktır, birisi nesli korumaktır, biri canı korumaktır, birisi malı korumaktır; İslâm büyük dindir, büyük hedefleri vardır. Lafla yapmaz işi, kaide koyar ortaya. Yasak der! Neden yasak? “Akıl gidiyor da ondan!” der, “Akıllı adam lâzım bana!” der.

Eğer sen milletini seviyorsan, ben milletimi seviyorsam, milletimizin akıllı olmasına çalışacağız. Memleketin yüzde doksanı alkolik olursa, Türkiye'den ne hayır gelecek?

Alkolik ettikten sonra, alkoliği kurtarmak için hastanede aylarca tedavi etmen lâzım! Ben başından engellemeye çalışıyorum, bana gerici diyorsun, olur mu? Akıl mı bu, mantık mı bu, memleket severlik mi bu? Sen beni gerici sanıyorsun, ben senden fersah fersah, kilometrelerce ilerdeyim. Sen benim gördüğümün yarısının, yarısının yarısını göremiyorsun. Ben akıl gitmesin diye, insan uyanık olsun diye, bak ne tedbir alıyorum.

Büyüklerimiz demişler ki:

“—Dervişe lâzım ki; *hûş der dem* kaidesi üzere ola!”

Ne demek? Her anda aklın başında, dip diri olacak, bir an gâfil olmayacak.

Neden? Düşman dolaşıp duruyor etrafında... Kuyruklu, boynuzlu şeytan dolaşıp duruyor. Damarlarının içinden kan gibi dolaşıp duruyor şeytan. Nefis var, şeytan var, düşman var, dünya var, kadın var, mal var, para var, haram var; bir sürü düşman var etrafında. Devamlı uyanık duracaksın, yirmi dört saat uyanık, yirmi dört saat nöbette. Müslümanlık böyle işte... Akıl dini, mantık dini...

Hangi farzımızı, Allah'ın hangi emrini akla, mantığa aykırı bulabildi ehl-i dünya? Bak adam inceliyor; Tevrat, İncil, Kur'an... Üç tane mukaddes kitap var. Müntesipleri de milyonlarca insan. Şu kadar milyon müslüman, bu kadar milyon hristiyan, şu kadar yahudi... Hepsini inceliyor. Kim inceliyor? Profesör Morris Bükey (*Maurice Bucaille*) Kim? Fransa'da tıp profesörü, akademi azası, alim adam. Ne zaman inceliyor? Hıristiyanken inceliyor.

Açıyor Tevrat'ı, İncil'i:

“—Dünya yaratılalı altı bin şu kadar yıl olmuştur.” deniliyor.

“—Böyle değil! Kaç altı bin yıl geçti, bu rakam yanlış; bu rakam yanlış olduğuna göre, demek ki bu Allah'ın kelamı değil, burada bir değişme olmuş. Demek ki müslümanlar haklı.” diyor.

Onu inceliyor, ötekisini inceliyor, Kur'an'ı inceliyor. Üçünü inceleye inceleye sonunda:

“—Kur'an Allah'ın kelamı, ilme bir tek aykırı şey yok!” diyor. “Tevrat değiştirilmiş, İncil değiştirilmiş.” diyor. Kelime-i şehâd et getiriyor, müslüman oluyor adam.

Müslüman olduktan sonra, konferans veriyor Fransa'da akademi azalarına, profesörleri topluyor; işte deliller, bir bir anlatıyor:

“—Bu delillerden sonra, siz bu Kur'an'a Allah kelâmı demezsiniz de ne dersiniz? Allah kelâmı değil mi bu? Bakın, bin dört yüz yıl önce bu hakikatleri söylemiş. Hepsi ilme uygun, hiç bir aykırılığı yok...

Bir de bazınız iddia ediyor ki 'Kur'an Tevrat'tan, İncil'den toplama yapmış da, onların tekrarıymış...' Tekrarı olsa, oradaki yanlışlar da burada tekrar edilmez miydi?" diyor.

Cevap yok...

Bin dört yüz yıl önce geçmiş, bin dört yüz yıl; kolay değil. O zaman insanların, şu bizim medeniyetimizin hiç bir şeyinden haberleri yoktu. İbtidâî durumlardı. Çölde hurmayla, suyla geçiniyorlardı. Yiyecekleri, giyecekleri o kadar basitti.

Peygamber Efendimiz'in evinden aylarca duman tütmezdi. Nereden odun bulacaksınız, nerede tüpgaz, nerede ocak, nerede havagazı, nerede kömür...

“—Hiç bir şeyden haberleri yokken madem bu kadar mükemmel, o halde doğru, o halde Allah kelamı!” diye yola geliyor, hristiyan müslüman oluyor.

Sen de müslüman ananın babanın çocuğu; bir de bakıyorsun ki gitmiş... “Bunlar eski şeymiş, anladık bunların boşluğunu!” diye batıya gidiyor. Batıya kadar gidecek, Fransa'ya, Paris'e kadar; Moris Bükey'i dinleyecek, müslüman olup dönecek. Güneş batıdan doğacak derler ya kıyamette, oraya gidecek de orada akli başına gelecek.

İçkininherçeşidindenkoruyalımkendimizi, kendi kendimizi aldatmayalım. İşte bak profesörlerin sözleri... Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde iki gün süren, *Uluslararası Karaciğer Hastalıkları ve Gastroenterolojik Ultrasonografi Semineri*. Orada anlatılıyor.

Kendimiz aldatmayalım, bira da olsa, şarap da olsa, kırmızı renk de olsa, beyaz renkli de olsa; votka da olsa, bilmem şu da olsa, bu da olsa hepsi içki...

“—Efendim, meyve likörü... Muz, elma, çilek...”

İçince ne oluyor, ondan haber ver. Ben adını bilmiyorum, adına sen ne dersen de, Rasûlüllah beni uyandırdı:

“—Başka adla içecek insanlar, ad uyduracaklar, kandıracaklar, içecekler. Kendilerini kandıracaklar, aldatacaklar.”

Adını bırak sen, şunu içtiğin zaman ne oluyor, ondan haber ver bakalım! Ben içmem! İçince ne oluyor? Fazla içerse araba kullanmaya gelmez, toslar. Haram... İçilmez o zaman.

İçince ne olur? İçince maddî bakımdan hasta olursun, karaciğerin mahvolur, şöyle olursun, böyle olursun. Mânevî bakımdan şeytana esir olursun. Allah'ın himayesinden sıyrılıp çıkarsın, açıkta kalırsın.

c. Kırklar Hakkında

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

لَنْ تَخْلُوا الْأَرْضَ مِنْ أَرْبَعِينَ رَجُلًا مِثْلَ خَلِيلِ
الرَّحْمَنِ فِيهِمْ تُسْقَوْنَ وَبِهِمْ تُنْصَرُونَ مَا مَاتَ
مِنْهُمْ أَحَدٌ إِلَّا أَبَدَلَ اللَّهُ مَكَانَهُ آخَرَ

(طس. عن أنس، حسن)

⁶ Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.IV, s.247, no:4101; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.188, no:34603.

RE. 354/10 (*Len tahlüve'l-ardu min erbaîne racülen misli halîli'r-rahmâni, febihim tûskavne ve bihim tunsarûne; mâ mâte minhüm ehadün, illâ ebdela'llàhu mekânehû âhar.*)

Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayet edilmiş bir hadis-i şerif. Sonunda da hadisin *hasen* hadis olduğu, yâni sağlam temelli bir hadis-i şerif olduğu kaydı bilhassa belirtilmiş. Buyurmuş ki Peygamber SAS Hazretleri:

(*Len tahlüve'l-ardu*) “Yeryüzü boş kalmayacak, (*min erbaîne racülen*) kırk adamdan hiç bir zaman mahrum kalmayacak.” Nasıl adam? (*Misli halîli'r-rahmân*) “Allah’ın halîli olan, halîlullah olan, Rahman’ın halîli olan İbrâhim AS gibi kırk kişiden yeryüzü hiç bir zaman boş kalmayacak. Yâni, dâimâ yeryüzünde Halilu’r-Rahman İbrâhim AS sıfatlı kırk kişi mevcut olacaklar.”

(*Febihim tûskavne*) “Onların yüzü suyu hürmetine kuraklıktan kurtulursunuz, yağmur yağar. Onların hürmetine sulanırsınız, suya kavuşursunuz. (*Ve bihim tunsarûne*) Onların hürmetine nusret-i ilâhîye, Allah’ın lütfuna, yardımına mazhar olursunuz.

(*Mâ mâte minhüm ehadün*) Onlardan hiç bir kişi ölmez, (*illâ ebdela'llàhu mekânehû âhar*) onların yerine Allah bir başkasını koymak suretiyle kırk rakamını tamam tutar.”

İşte bu, bizim halkımızın kırklar dediği kimselerdir bunlar.

Halîlu’r-Rahman kim? Peygamberimizin cediti, İbrâhim AS...

Halîl ne demek? *Halîl* kelimesi önemli bir kelimedir. Samimi, insanın taa kalbine kadar sevgisi yerleşmiş olan, sıkı-fıkı dost demek. İyi dost demek, temelli dost demek.

“—Sen benim dostumsun, ben senin dostunum!”

Allah bilir, hele bir ticaret yapalım, bir yolculuğa gidelim, bir hac yapalım bakalım da görelim, dostluğumuzun derece sini... Ne olacak? Bakalım sıkıntılı zamanda ne olacak? Sıkıntıda sen bana dirsek mi çevireceksin, dostluk mu yapacaksın, yardım mı edeceksin?

Hz. Ömer kızmış, birisi yanında başka birisini methederken:

“—Sus, sen onunla ticaret mi yaptın, alışveriş mi yaptın, kız mı aldın verdin, yolculuk mu yaptın? Niyet methediyorsun?”

Azarlamış yâni, fırsat vermemiş. Demek ki dostluk öyle kolay kolay anlaşılmıyor...

Neyse *halîl*, insanın dostu; *refîk* yol arkadaşı demek. *Sadik*, onu tasdik eden, beraber bulunan arkadaş *mânâsına*. *Hamîm*, sıcak, candan duygularla birbirine bağlı insanlar demek. Yâni Arap dili zengin, arkadaşlığın derecelerine göre çeşit çeşit kelimeler var. Ama *halîl*; candan arkadaş, sırdaş demek.

Bak Allah-u Teâlâ Hazretleri bu lakabı ihsan etmiş İbrâhim Peygamber’e, AS... *Halîlu’llah*; Allah’ın samimi çok samimi dostu, çok sırdaş, içli-dışlı, sevgisi ta gönlünün derinliğine temel atmış, kök salmış olan dostu. Allah Allah, ne büyük sıfat!

Sonra gördüm ki, sahabeden bazıları bu kelimeyi Peygamber SAS Efendimiz için kullanıyorlar. Meselâ, Ebû Zerr-i Gıfârî RA diyor ki:⁷

أَوْصَانِي خَلِيلِي أَبُو الْقَاسِمِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
أَنْ أَكْثَرَ مِنْ قَوْلٍ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ فَإِنَّهَا
كَزُّ مِنْ كُنُوزِ الْجَنَّةِ

(ن. عن أبي ذر)

(Evsânî halîlî ebü'l-kàsım salla'llàhu aleyhi ve selem, en üksire min kavli lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh) “Halîlim Ebü'l -Kàsım SAS, bana ‘Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh’ sözünü çok söylememi tavsiye etti. (Feinnehâ kenzün min künûzi'l-cenneh) ‘Çünkü o söz, cennetin hazinelerinden bir hazinedir.’ buyurdu.”

“Bana halîlim Rasûlüllah şöyle buyurdu” ne demek? “Canım gibi sevdiğim, sevgisi yüreğimin içine işlemiş olan, öldürseler ayrılmayacak derecede sevdiğim” demek. Halîlim diyor, yâni ço k samimi dostum, sevdiğim mânâsına geliyor.

İbrâhim AS işte öyle idi, Halîlu'r-Rahmân idi. Neden? İbrâhim AS'ı okumak lâzım, menkabesini okumak lâzım! Kur'an-ı Kerim'de çok yerde bize İbrahim AS methediliyor ve kıssasına da işaret ediliyor.

“—Müslümanım el-hamdü lillâh!

⁷ Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.V I, s.96, no:10186; Ebû Zerri'l-Gıfârî RA'dan.

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ

وَرَسُولُهُ

(Eşhedü en lâ ilâhe illa'llah, ve eşhedü enne muhammeden rasûlü'llah) dedi, ateşe atılmaya razı oldu da, haktan dönmedi. Yapabilir misin?

Sen parandan vaz geçemiyorsun, canından nasıl geçeceksin?"

Şakacı bir dost var, gittik; hikâye anlatıyor. Diyor ki:

“—Rüya gördüm.” diyor. Görmemiş de, şaka olsun diye anlatıyor, rüya gibi anlatıyor.

“—Rüyamda bir pehlivan çıktı ortaya, şöyle yumruğunu sıktı hafifçe, ‘Kim açarsa mükâfat var!’ dediler. Çıktı bir pehlivan yapılı adam, uğraştı, didindi, terledi, şakaklarından ter aktı; açamadı. O oturdu.

Etrafta da bir sürü kalabalık, binlerce insan var. Meydana çıktı bu er... Çok da öyle güçlü kuvvetli değil, çelimsiz bir kimse . Yumruğunu sıktı, o açamadı.

Sonra geldi Koca Halil, Adalı Halil Pehlivan. Uğraştı, didindi olmadı. Koca Yusuf geldi, olmadı. Filanca geldi olmadı.”

Sayıyor böyle pehlivanların isimlerini... Geçiyor Arap Diyarı'nın meşhur pehlivanlarına tarihten... Ondan sonra, dünya tarihinden meşhur pehlivanları sayıyor. Hepsini böyle tatlı tatlı anlatıyor da diyor ki:

“Rüyamda yanımdakine sordum:

‘—Efendi, bu adam hiç terlemeden yumruğunu hafifçe tutuyor, öteki pehlivanlar uğraşıp, didinip, şakaklarından ter akıtıyorlar, açamıyorlar. Bu pehlivan kim, niye böyle eli açılmıyor bunun böyle? Ne bahadır adammış, dünya pehlivanları karşısında aciz kaldılar. Bildin mi?’

“—Bildim bildim efendi: Müslüman zengini!’ dedi.”

Yâni şakacı adam, demek istiyor ki: Müslümanlar paralarına sımsıkı sarılıyorlar da, hak yola, cihada, Allah yoluna sarf etmiyorlar, elleri açılmıyor. Cihan pehlivanları, demir kuşaklı pehlivanlar geliyor da, şu yumuk eli açamıyorlar. El açıklığı deriz ya cömertliğe... Cömert hale getiremiyorlar demek istiyor.

Malını veremeyen canını nasıl verecek? Mal çünkü gider, gelir... Sonra Allah malının hepsini de istemiyor ki insandan.

“—Bir insan cimri mi cömert mi, alâmeti nedir?” Zekâtını veriyorsa cimrilikten beraat eder.

“—Zekâtını veriyor mu?”

“—Verdi!” “—Cimri değil.”

Ama zekâtın üstünde cömertlikler vardır, çeşit çeşit, derece derece cömertlikler vardır ve cömertlik çok güzel bir sıfattır.

Her iş paraya dayanır. Hadi bakalım İslâm’a hizmet etmek için çık orta yere... Her şey paraya dayanır. Bak şu camide kaç arkadaşımız ayakta duruyor. Yan tarafı kapalı olsa, yanında

bir başka yer olsa, mekân geniş olsa, istimplâk etsek, ilâve şeyler yapsak; para...

“—Efendim, kadınlar da duysa vaazı.”

“—Bir hoparlör alalım, hadi para...”

“—Efendim bu vaazlar bir banda alınsa da, köye de göndersek, onlar da dinlese...”

“—Hadi para...”

Yâni ne yapsan, nereye dönsen hep para; gözü çıksın. Her şey parayla oluyor. İstemek zor...

Birkaç defa bir dernek münasebetiyle, çarşı pazar gidelim de yardım toplayalım dedik:

“—İşte makbuzumuz, işte yapacağımız iş; para verebilir misin?”

Allah! Sırtı terliyor insanın. Burada kürsüde konuşmak çok kolay, git de sen bir para iste bakalım, ne kadar zor. Fevkalâde zor oluyor.

Laf lafı açtı, Halîlü’r-rahman’dan bahsederken anlattık. İbrâhim AS canını koymuş ortaya. Hem de ne bahadır adam, tek başına bir şehir ahalisine:

“—Hayır, yanlış yoldasınız, doğrusu budur. Allah’tan başka ilah yok! Bırak aya tapmayı, güneşe tapmayı, yıldıza tapmayı, elinle yaptığın taşa tapmayı, ağaca tapmayı bırakın! İstedğin kadar süsle, üstüne istersen yakut koy, elmas koy, mücevher koy. Put... Taş... Maden... Neyse, kıymeti yok... Tapmayın bunlara!” diyor. “Elinizle yaptığınız şeye tapılır mı?” diyor.

Doldurmuşlar ibadethanenin içini, çeşit çeşit putlarla, tapınıyorlar.

“—Ben bunların hepsinin hakkından gelirim! Görürsünüz siz, ben sizin bu putlarınızın hepsini haklarım!” diyor.

Şimdiki Irak diyarında yaşamış İbrahim Peygamber AS, Allah şefaatine nail etsin... Peygamber Efendimiz'in de ceddi, çok sevdiği dedesi.

Bir gün onlar bir merasim için şehirden çıkıp gittikleri zaman, girmiş puthaneye, hepsinin putlarını kırmış. Kırdığı baltayı, aleti de götürmüş, büyük putun boynuna asmış.

Onlar merasimden dönüp de tapınaklarına geldikleri zaman, bakıyorlar ki her taraf parça parça olmuş, devrilmiş putların hepsi...

“—Kim yaptı bunu?” Diyorlar ki birkaç kimse:

“—Bir İbrahim diye delikanlı, yiğit vardı; o bu putlara kızıyordu, ben bunları benzetirim, bunların hakkından gelirim diyordu; o yapmıştır.”

“—Getirin!” dediler.

Halkı topladılar. Halkın huzurunda sordular:

قَالُوا أَأَنْتَ فَعَلْتَ هَذَا بِالْهَتِنَا يَا إِبْرَاهِيمَ

(الأنبياء: ٦٢)

(*Kâlû e ente fealte hâzâ bi-âlihetinâ yâ ibrâhîm*)

“Bizim ilahlarımıza, tanrılarımıza bunu sen mi yaptın ey İbrâhim?” dediler. (Enbiyâ, 21/62)

Halk böyle merakla, ne cevap verecek diye bekliyor. Dedi ki:

قَالَ بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ هَذَا فَاسْأَلُوهُمْ إِنْ كَانُوا

يَنْطِقُونَ

(الأنبياء: ٦٣)

(Kàle bel fealehû kebîruhüm hâzâ fe's'elûhüm in kânû yantıkùn.) “Belki de şu büyükleri yapmıştır; sorun onlara, eğer konuşurlarsa, söylesinler.’ dedi.” (Enbiyâ, 21/63)

Dediler ki:

لَقَدْ عَلِمْتَ مَا هَؤُلَاءِ يَنْطِقُونَ

(الأنبياء: ٦٥)

(Lekad alimte mâ hâülâi yantıkùn) “Biliyorsun ki, konuşmaz bunlar.” (Enbiyâ, 21/65)

O zaman, İbrâhim AS dedi ki:

قَالَ أَفَتَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكُمْ شَيْئًا

وَلَا يَضُرُّكُمْ

(الأنبياء: ٦٦)

(Kàle efeta'büdûne min dûni'llâhi mâ lâ yenfauküm şey'en ve lâ yedurruküm) “E peki konuşmayan, kendisini müdafaa edemeyen, size bir fayda, bir zarar getirmeyen şeye niçin tapıyorsunuz?’ dedi.” (Enbiyâ, 21/66)

Cevap yok... Ne cevap verilebilir yâni? Bu makul sözün üzerine ne cevap verilebilir, cevap yok... Cevap olmayınca ne olur? O zaman zorbalık olur:

قَالُوا حَرِّقُوهُ وَانصُرُوا آلِهَتَكُمْ إِن كُنْتُمْ فَاعِلِينَ

(الأنبياء: ٦٨)

(*Kâlû harrikühü ve'nsurû âliheteküm in küntüm fâilîn*) “‘Haydi bakalım, iş yapacaksınız bu adamı yakın da, ilahlarınıza böylece yardımcı olun!’ dediler.” (Enbiyâ, 21/68)

İbrâhim AS'ı yakacaklar. Allah yaktırmayınca yakabilir misin sen? Allah dostunu yaktırmazsa, sen yakabilir misin? Dağlar gibi odunu yığıyorlar da, yakamıyorlar. Dillere destan olmuş. Allah-u Teâlâ Hazretleri, ateşin içini gülistan etmiş İbrahim Peygamber'e... O peygamber.

İşte o sıfatlı, o imanda, o kuvvette, o kalpte, o gönülde kırk kişi daima mevcut olur. Daha başka rakamlar var, daha başka; üçler, yediler, kırklar, üç yüzler; çeşitleri var da, insanın oralardan bahsetmesine lüzum yok. Hadis-i şerifte bu kadar böyle buyrulmuş, hem de hadis-i hasen diye zikredilmiş.

Allah-u Teâlâ Hazretleri, o velîkulların şefaathine bizleri nail etsin! Onların dostluğunda etsin bizi, Allah dostlarıyla dost olmayı bize nasib etsin, Allah düşmanlarına da gönül bağlamamayı, o firaseti, o görüşü nasib etsin cümlemize...

d. Halifeler Hakkında

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁸

⁸Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.447, no:5371; Ümm-ü Seleme RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.1107, no:33436; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XV III, s.57, no:18833.

لَنْ تَزَالَ الْخِلَافَةُ فِي وَلَدِ عَمِّي صِنُو أَبِي الْعَبَّاسِ
حَتَّى يُسَلِّمُوهَا إِلَى الدَّجَّالِ

(الديلمى عن أم سلمة)

RE. 354/11 (*Len tezâle'l-hilâfetü fî veledi ammî, sînve ebi'l- abbâs, hattâ yüsellimûhâ ile'd-deccâl.*)

Hilafetle ilgili bir hadis-i şerif. Buyuruyor ki Peygamber SAS Efendimiz:

“—Hilafet benim babamın kardeşi olan amcam Abbas'ın evladında devam edip gidecek, Deccal'a teslim edinceye kadar.”

Ondan sonraki hadis-i şerifte de:⁹

لَنْ يَزَالَ هَذَا الدِّينُ عَزِيزًا مَنِيعًا ظَاهِرًا عَلَى مَنْ
نَاوَاهُ حَتَّى يَمْلِكَ اثْنَا عَشَرَ كُلَّهُمْ مِنْ قُرَيْشٍ

(طب. عن جابر بن سمرة)

RE. 354/12 (*Len yezâle haze'd-dînü azîzen menîan zâhiren a lâ men nâvâhû, hattâ yemlike isnâ aşere küllühüm min kureyş.*) “Bu din,

⁹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.96, no:20943; Taberânî, *Mu'cemü'l- Kebîr*, c.II, s.196, no:1795; Câbir ibn-i Semüre RA'dan.

Lafız farkıyla: Müslim, *Sahîh*, c.III, s.1453, no:1821; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.IV, s.196, no:4280; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XV, s.45, no:6663; Câbir ibn-i Semüre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.56, no:33850; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XV III, s.66, no:18863.

Kureyş'ten on iki kişi hükümdarlık edinceye kadar bu din sağlam, metin ve gâlib olarak devam edecek.” diye iki hadis-i şerif geçiyor.

Bu on ikiler hakkında çeşitli rivayetleri şerhte zikretmiş.

Bunları şimdi geçiyorum.

e. Melhame-i Kübrâ ve Deccal

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁰

لَنْ يَجْمَعَ اللَّهُ عَلَى هَذِهِ الْأُمَّةِ سَيْفَ الدَّجَّالِ وَسَيْفَ
الْمَلْحَمَةِ

(نعيم بن حماد فى الفتن عن معاذ)

RE. 354/13 (*Len yecmaa'llàhu alâ hazihi'l-ümmeti seyfe'd-deccâlü ve seyfe'l-melhameti.*)
“Allah-u Teâlâ Hazretleri bu ümmetin üzerine Deccal'ın kılıcıyla, melhamenin kılıcını be raber bir araya getirmeyecek ümmetin üzerine.”

Bu ne demek? Kıyametin alâmetleri içinde Deccal çıkacak ve Deccâl insanları hak yoldan saptıracak. Mü'min kimseler onun alnında, (*Hâzâ kâfirun*) “Bu kâfirin ta kendisidir!” diye yazd ıgını basiret gözleriyle görecekler ama, ekseriyet ona uyacak. Çünkü, çok hünerler gösterecek Deccâl. Kendisine herkesi bağlayacak, adeta taptıracak. Tabii, bu sözlerin altında çok esrar, çok ince şeyler var.

¹⁰ Nuaym ibn-i Hammâd, *el-Fiten*, c.II, s.525, no:1480; Kâ'b RA'dan.

Sonra bir de, müslümanlarla kâfirler arasında bir büyük *melhame-i kübra* olacak, büyük bir savaş olacak. Yâni müslümanlara karşı, kâfirlerden dokuz yüz altmış bin insan toplanacak, Antakya Ovası'nda böyle büyük bir savaş olacak. Kıyametten önce olacak bu savaş, peş peşe ondan sonra diğer alâmetler devam edecek.

Çok garip bir şeydir ki, Avrupa'da ben bulunduğum sırada, hristiyanlar kendi adamlarını davet edip duruyorlar bir büyük savaşa:

“—Hazır olun, hazırlıklı olun, toplanın, derlenin, hazırlıklara girişin; bir büyük savaş olacak!” diye, *Armagedon Savaşı* diye bir isim de veriyor onlar, o savaşa hazırlayıp, kışkırtıp duruyorlar hristiyanları...

Öyle kışkırtacak, kışkırtacak da üzerimize mi gelecekler, nasıl olacaksa... Allah da bizlere akıl-fikir versin de, kendimizi derleyip toplamak nasib etsin... Müslümanların gönüllerini birbiriyle te'lif eylesin, aralarındaki ihtilafları kaldırsın...

“—Deccal'ın kılıcıyla, bu melhamenin sıkıntısı; ikisi bir arada olmayacak!” buyurmuş Peygamber Efendimiz.

İstikbâle ait bir haber bu, şu anda yok; önümüzdeki bir zamana ait.

“—Ne zaman olacak?”

Allah bilir. Ne zaman olacağı bilinmeyen, ama yakın bir zamanda veya uzak bir zamanda olacağı bilinen şeye karşı, akıllı insan tedbir alır. Onun için, ona göre herkesin aklını başına toplayıp, ona göre hareket etmesi, tedbir alması uygun olur.

f. Çocuğun Olması

Bu Enes RA'dan rivayet edilmiş bir hadis-i şeriftir ki, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin halk etmesiyle ilgili, yaratmasıyla ilgili bir hadis-i şerif. Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuş:¹¹

لَوْ أَنَّ الْمَاءَ الَّذِي يَكُونُ مِنْهُ الْوَلَدُ أَهْرَقْتُهُ عَلَى
صَخْرَةٍ لَأَخْرَجَ اللَّهُ مِنْهَا وَلَدًا وَ لَيَخْلُقَنَّ اللَّهُ تَعَالَى
نَفْسًا هُوَ خَالِقُهَا

(حم . وابن أبي عاصم، والضياء عن أنس)

RE.354/14 (*Levenne'l-mâe'llezîyekûnüminhü'l-veledü, ehrakathu alâ sahratin, leahraca'llâhu minhâ veledün, ve leyahlukanna'llâhu teâlâ nefsen hüve hâlikuhâ.*)

“Hani şu çocuğun olduğu su var ya, onunla çocuk oluyor; eğer o su bir kayanın üstüne dökülse, Allah o kayada bile bir çocuk hasil eder, Allah yaratacağı nefsi muhakkak ve muhakkak, mutlaka yaratır.”

Şimdi bu ne demek? Boşuna çırpınıp durma! Çocuk sahibi olmayacağım, doğum kontrolü, şunu, bunu filan diye uğraşıp durma! Yaratacaksa, yaratır Allah demek. Spiral kullan, şöyle yap, böyle yap, şudur, budur; hepsi boşa gidebilir, takdirde ne varsa öyle olur demek.

¹¹ Ahmed ibn-i Hanbel, Müsned, c.III, s.140, no:12443; İbn-i Ebî Âsım, *es- Sünehh*, c.I, s.376, no:294; Ziyâü'l-Makdîsî, *el-Ehâdîsü'l-Muhtâreh*, c.II, s.348, no:1820; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Mecmaü'z-Zevâid, c.IV, s.543, no:7573; *Kenzü'l-Ummâl*, c.XV I, s.448, no:44920; *Câmiu'l-Ehâdîs*, c.XV III, s.87, no:18927.

g. Adem AS'ın Ağlaması

Bu hadis-i şerif de Hz. Âdem AS'ın mahzunluğu hakkında:¹²

لَوْ أَنَّ بُكَاءَ دَاوُدَ وَبُكَاءَ جَمِيعِ أَهْلِ الْأَرْضِ يَعْدِلُ
بِبُكَاءِ آدَمَ مَا عَدَلَهُ

(كر. حم. عد. حل. عن بريدة؛ حل. عن ابن عباس)

RE. 355/1 (*Lev enne bükâe dâvûde ve bükâe cemîi ehli'l-ardı, ya'dilu bi-bükâi âdeme mâ adelehû.*)

“—Eğer Dâvud AS'ın ağlamasıyla bütün yeryüzü insanların ağlaması, gözyaşları bir araya gelse; hiç birisi Âdem AS'ın ağlamasına denk olamaz.”

Âdem AS niye ağladı? Âdem AS, Allah tarafından cennette yaratıldı. Havva Anamız yaratıldı. Allah-u Teâlâ Hazretleri:

يَا آدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ فَكُلَا مِنْ حَيْثُ
شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ

(الأعراف: ١٩)

¹² Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.I, s.51, no:143; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.V II, s.225, no:35535; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.I, s.501, no:835; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.V II, s.257; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *er-Rikkat ve'l-Bükâ'*, c.I, s.254, no:386; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.IV, s.47, no:1653; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.I, s.166; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.V II, s.415; Büreyde RA'dan.

Mecmaü'z-Zevâid, c.V III, s.364, no:13749; *Kenzü'l-Ummâl*, c.VI, s.200, no:15133; *Câmiu'l-Ehâdîs*, c.XV III, s.89, no:18934.

(*Yâ âdemü'skün ente ve zevcûke'l-cenneh*) “Ey Âdem! Sen ve eşin cennete yerleşin! (*Fekülâ min haysü şî'tümâ*) Orada dilediğiniz gibi, bol bol yeyin! (*Ve lâ takrabâ hazîhi's-şecerete fetekûnâ mine'z-zâlimîn*) Ama sakın şu ağaca yaklaşmayın, sonra günahkârlardan, zalimlerden olursunuz!” (A'raf, 7/19) diye yasak koydu.

“—Yeyin, için, cennette her şey serbest; yalnız şu ağaca yaklaşmayın!” diye bildirdi.

Yaklaşmaması lâzım Hz. Âdem AS'ın... Yaklaşmayacaktı; ama Allah İblis *aleyhi'l-la'neyi* de, şeytanı da yaratmıştı. İblîs *aleyhi'l-la'ne* Âdem AS'a geldi, dedi ki:

يَا آدَمُ هَلْ أَدُلُّكَ عَلَى شَجَرَةِ الْخُلْدِ وَمُلْكٍ لَّا يَبْلَى

(طه: ۱۲۰)

(*Yâ âdemü hel edüllüke alâ şecereti'l-huldi*) “Ey Âdem! Ben seni ebediyet ağacına kılavuzlayayım mı? (*Ve mülkin lâ yeblâ*) Ve hiç elden gitmeyecek bir saltanat, bir büyük nimete seni sahip kılayım mı?” (Tâhâ, 20/120) diye kandırdı.

“—Bunu yediğin zaman ebediyyen cennette kalacaksın, elinden hiç gitmeyecek bir nimete kavuşacaksın!” diye Âdem AS'ı o taraftan, cennete olan sevgisinden dolayı oradan yakalayıp kandırdı.

Âdem AS da, “Cennette ebediyyen kalacağım; zâil olmaz, yıpranmaz, elden gitmez bir mülke, ebediyete, saltanata ereceğim!” diye, oradan Havva Anamız'la beraber yeyince; Allah-u Teâlâ Hazretleri onları cennetten çıkardı.

Tabii, “Bunların esrarı nedir, bu sözlerin mânâsı nedir, aslı esası nedir, inceliği nedir, hikmetleri nedir?” diyecek olursan, bizim sözlerimizin hepsi rivayete dayanır. Görsek, güzelce tasvir ederdik; ama cenneti nasıl tasvir edelim, o eskiden olmuş hadiselerin inceliklerini nasıl anlatalım? Kur’an-ı Kerim’in kullandığı kelimelerle, o çizgi içerisinde kalarak, o edeple bu kadar anlatıyoruz size.

Şimdi cennetten çıktı. Bir şeye tamah etti, tamahtan bak ne oldu, cennetten çıktı. Onun için, tamah kötüdür derler. Tamah kötüdür, bak tamahkârlık, bir şeye tamah etmek Âdem Atamız’ı cennetten çıkardı.

Cennetten çıkınca, binlerce yıl ağladı Âdem Atamız. O kadar çok ağladı ki, Dâvud AS’ın ağlaması ve cümle ehl-i arzın ağlaması denk düşmez. Çok ağladı. O devlet elinden gidince yaptığı işe çok pişman oldu, ağladı, ağladı, ağladı... Sonunda Allah-u Teâlâ Hazretleri mâlum, affetti, peygamberlik ihsan etti, sonunda yine Allah’ın has, halis kulu olarak cennete girdiler.

Şimdi buradan bir ders daha çıkartıyor âlimler ki:

“—Bir günah ki nefse uymaktan, tamahtan olur; insan ağlarsa, gözyaşı dökerse, pişmanlık duyarsa affolur. Bir günah ki kibirden olur, burun büyüklüğünden olur; Allah onu affetmez.”

Bak, Âdem AS bir hata işledi, ağladı, pişman oldu; affetti. İblîs *aleyhi’l-la’ne* kibirlendi, büyüklendi, böbürlendi; Allah-u Teâlâ Hazretleri,

“—Secde et Âdem’e!” deyince, secde etmedi.

قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ خَلَقْتَنِي مِنْ نَارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ طِينٍ

(ص: ٧٦)

(*Kàle ene hayrun minhu*) “Ben ondan daha hayırlıyım! (*Halaktenî min nârin ve halaktehû mintîn*) Beni sen ateşten yarattın, onu topraktan yarattın!” dedi. (Sàd, 38/76)

Sen nereden çıkartıyorsun ateşin topraktan hayırlı olduğunu?

Ukalalık etti, emir tutmadı, secde etmedi.

أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ

(البقرة: ٢٤)

(*Ebâ ve'stekbere ve kâne mine'l-kâfirîn.*) “İbâ etti, karşı geldi, kibirlendi; böylece kâfirlerden oldu İblîs *aleyhi'l-la'neh.*” (Bakara, 2/34)

Bak öyle olunca, kibirden olunca karşılığında af olmuyor. Oradan da o ders çıkıyor.

h. Müslümanı Öldürmenin Cezası

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹³

لَوْ أَنَّ أَهْلَ السَّمَاءِ وَأَهْلَ الْأَرْضِ اشْتَرَكُوا فِي دَمِ
مُؤْمِنٍ لَأَكْبَهُمُ اللَّهُ فِي النَّارِ

(ت. غريب عن أبي سعيد وأبي هريرة معا)

¹³ Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.17, no:1398; Ebû Saîd el-Hudrî ve Ebû Hüreyre RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü's-Sağîr*, c.I, s.340, no:565; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.XI, s.377, no:6236; Ebû Bekre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.35, no:39893; *Câmiu'l-Ehâdîs*, c.XV III, s.82, no:18914.

RE. 355/2 (*Lev enne ehle's-semâi ve'l-ardi işterekû fî demi mü'minin leekebbehümu'llàhu fi'n-nâr.*)

Bu da bir müslümanın canının ne kadar önemli ve kıymetli olduğunu gösterir; bir müslümanın hayatının, kanının, canının ne kadar önemli olduğunu gösterir bir hadis-i şeriftir. Mânâsı şöyle:

(*Lev enne ehle's-semâi ve'l-ardi işterekû fî demi mü'minin.*) “Eğer yer ve gökler ehli bir müslümanın kanını dökmekte iş birliği yapsalar; hepsi bir arada bir müslümana gadredip, onu kıstırıp öldürseler, katletseler, şehid etseler; (*leekebbehümu'llàhu fi'n-nâr*) Allah onların çokluğuna bakıp da ‘Bu kadar çok insan da cezalandırılmaz ki!’ demez. Hepsini cehenneme atar.” Yâni bir mü'min için, cümle yer-gök ehlini cehenneme atar. O kadar önemli!

Hani demin dedim ya, İslâm'ın büyük hedefleri vardır, biri de canı korumaktır. Hayat son derece kıymetli...

“—Efendim, ben kendi canımdan bezdim, ben kıyarım!”

“—Kıyamazsın!”

Kendi canına da kıyamazsın, başkasının canına da kıyamazsın! Canı almak, vermek Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne ait. Sen bu hayatın meşakkatlerine sabretmekle mükellefsin. Kıyamazsın, başkasını da öldüremezsın. Ancak istisnası nedir? Allah'ın emrettiği yerlerde, savaşta, kısasta...

Şu memleketi, müslümanları korumak için hudutta beklersin, ölürsen şehid olursun; öldürürsen helâl

olsun, hiç bir şey yok. Neden? O geldi mi burada neler yapacak bir bilsen, bir geldi mi buraya neler yapacak? Ne zulümler olacak, senin o döktüğün kandan kaç misli kanlar akacak.

Bak radyoda kulağıma erişti, Kızıl Kimerler bilmem nereye girmişler, bir şehre, beldeye girmiş de; toplu toplu mezarlar çıkmış. On bin kişi...

Yahu, koyun olsa, on bin tane koyun... Müslümanlar kurban bayramında koyun kesiyorlar diye kıyamet kopartıyor herifler. Sanki mezbahalarda et kesmiyorlarmış gibi, hiç et yemiyorlarmış gibi, kıyameti kopartıyorlar. Bu insan...

Bak İslâm insana ne kıymeti veriyor, kâfir oldu mu insanlar, ne durumlara düşüyorlar! İnsanı insan yapan, insanı sultan yapan İslâmiyet'tir.

Allah cümlemizi müslüman olarak yaşatsın, kelime-i tevhid üzere yaşatsın... Sevdiği, razı olduğu yollarda yürütüp, salih ameller işletsin... Hülâsâ, huzuruna sevdiği, razı olduğu, "Gel kulum, ben senden razıyım, seni de razı edeceğim!" dediği bir kul olarak çıkmayı cümlemize lütfuyla, keremiyle ihsân eylesin!

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

02. 01. 1983 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü